

— Τί φοβάσαι, καλέ; Τόν Πετράκη; Μά είνε πεθαμένο τὸ παιδί... Ἐξ ἄλλου, τί μπορεῖ νὰ σοῦ κάνη μιὰ στάλα παιδί;

— Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω, πὼς δὲν ἔχω νὰ φοβάμαι τίποτ' ἀπ' τὸν Πετράκη μου. Μακάρι ὅμως νὰ ζοῦσε ἀκόμα καὶ νὰ μοῦ τραβοῦσε τὰ μαλλιά καὶ νὰ μοῦ γρατσούνιζε τὸ πρόσωπο... Μά φοβάμαι τὸν ἄντρα μου, πού θὰ γυρίση ὅπου καὶ νᾶνε ἀπ' τὴ δουλειά του, μεθυσμένος σὰν πάντα... Νά! Σὲ λίγη ὥρα θὰ τελειώση ἡ ὑπηρεσία του στὸ ἐργοστάσιο ἠλεκτρισμοῦ... Θὰ πάη βέβαια νὰ πιῇ στὴν ταβέρνα πού διανυκτερεύει ἐκεῖ κοντὰ γιὰ τοὺς ἐργάτες καὶ θὰ μοῦρθη τύφλα στὸ μεθύσι... Τί θὰ τοῦ πῶ, Θεέ μου, ὅταν μ' ἐρωτήση τί γίνεται ὁ Πετράκης!...

— Ναί, καλὰ τὰ λές! Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ, εἶπε συλλογισμένη ἡ κυρὰ Ἀντάλ. Ὅταν ὁ ἄντρας σου ἔφυγε τ' ἀπόγεμα γιὰ τὸ ἐργοστάσιο, ὁ Πετράκης ζοῦσε ἀκόμα, ἔ; Καὶ τώρα πού θὰ γυρίση, θὰ τὸν βρῆ νεκρό...

— Τί νὰ κάνω τώρα, Θεέ μου! Τί νὰ κάνω! ἔλεγε ἡ δυστυχισμένη... Ἀχ! Ὅταν εἶδα τὸ γιατρό νὰ ἐξετάζη τὸν Πετράκη, νὰ κουνᾷ τὸ κεφάλι του καὶ νὰ φεύγη, χωρὶς νὰ μοῦ λέη τίποτα, ἀμέσως κατάλαβα πὼς θὰ ἔχανα τὸ παιδί μου...

Σώπασε καὶ τέντωσε τ' αὐτὴ της, σὰν ν' ἀφουγκράστηκε μέσ' στὸ σκοτάδι τὰ βήματα τοῦ ἀντρός της.

— Κλαῖς, χρυσή μου; τὴ ρώτησε ἀπὸ κάτω, συγκινημένη, ἡ κυρὰ Ἀντάλ.

— Δὲν κλαίω πειά... δὲν μοῦ ἔμειναν ἄλλα δάκρυα στὰ μάτια. Φοβάμαι μονάχα... Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ ἄντρας μου θὰ μὲ σκοτώσῃ στὸ ξύλο... Καὶ δὲν μὲ πειράζει πού θὰ μὲ χτυπήσῃ... Δὲν φοβάμαι τὸ θάνατο, μά φοβάμαι τὸ ξύλο... Τὰ μαρτύρια... Καὶ λυπᾶμαι καὶ κείνον, γιατί ξέρω καλά, πὼς ἀφοῦ μὲ σκοτώσῃ, θὰ μετανοήσῃ πικρὰ γι' αὐτό...

— Ναί... οὔτε λόγος... Θὰ τὸ μετανοιώσῃ. Σ' ἀγαπάει σὰν τρελλός...

— Ἀί ὄχι δά... Μιὰ φορὰ κι' ἓνα καιρὸ μ' ἀγαποῦσε... Μά τώρα...

— Καὶ ὅμως δὲν σὲ δέρνει ταχτικά.

— Ναί, μὲ δέρνει... μά ὄχι μὲ πάθος... με λύσσα, ὅπως ἄλλοτε... ὅταν μ' ἀγαποῦσε. Τώρα μὲ δέρνει ἀπὸ συνήθεια... Καὶ ὕστερα μ' ἀφήνει μόνη καὶ πηγαινέει στὴν ταβέρνα μὲ τὴν παρέα του...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἓνα θραχνιασμένο κουδοῦνι ἀκούστηκε στὴν εἴσοδο τῆς μεγάλης αὐλῆς.

— Νάτος... ἔρχεται, εἶπε ἡ μητέρα κι' ἄρχισε νὰ τρέμη...

— Ἀλήθεια! ἐκεῖνος εἶνε! ἔκανε τότε ἡ κυρὰ Ἀντάλ, τρομαγμένη, βλέποντας τὸν ἄντρα τῆς φιλενάδας της μέσ' ἀπ' τὴν καγκελλόπορτα... Πρέπει νὰ τοῦ ἀνοιξῶ κι' ὅ,τι γίνῃ ἄς γίνῃ...

— Ναί, πρέπει νὰ τοῦ ἀνοιξῆς, εἶπε ἡ μητέρα ἀπ' τὸ παράθυρο. Καὶ κάνε μου, σὲ παρακαλῶ, τὴ χάρι, κυρὰ Ἀντάλ, νὰ τὸν κρατήσῃς μὲ τὴν κουβέντα στὸ δωμάτιό σου.

— Τί λές τώρα; φώναξε ἡ κυρὰ Ἀντάλ... ἐγὼ πρέπει νὰ πάω στὴν ἀγορά. Ἀργησα μάλιστα πολὺ καὶ δὲν θὰ προφτάσω νὰ κάνω τίποτα...

— Ἐλα τώρα, κυρὰ Ἀντάλ, τὴ θερμοπαρακάλεσε μ' ἀπελπισμένη φωνὴ ἡ μητέρα, δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆς αὐτὴ τὴ χάρι... Κράτησέ τον στὸ δωμάτιό σου, ὥσπου νὰ φέξῃ καλά καὶ νᾶρθουν νὰ πάρουν τὸν Πετράκη. Φοβάμαι νὰ μπῆ μέσ' στὸ δωμάτιο ὁ ἄντρας μου τώρα πού εἶμαι ὀλομόναχη καὶ εἶνε ἀκόμα νύχτα... Δὲν εἶνε κακὸς ἄνθρωπος, μά ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ κάνη, θὰ εἶνε μὲ τὸ δίκιο του... Ἐλα, κυρὰ Ἀντάλ...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας χτύπησε πιὸ δυνατά. Ἡ κυρὰ Ἀντάλ ἔτρεξε τότε ν' ἀνοιξῆ. Ὁ Τιμπὸρ ἦταν πρᾶγματι μεθυσμένος. Ἡ κυρὰ Ἀντάλ ἔκανε νὰ τὸν σταματήσῃ, μά ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ πῆ τίποτα, τράθηξε γραμμὴ γιὰ ν' ἀνέβῃ στὸ τέταρτο πάτωμα, πού ἦταν τὸ δωμάτιό τους. Ἡ κυρὰ Ἀντάλ τὸν ἀκολούθησε τρέμοντας σύγκορμη ἀπ' τὸ φόβου της. Προμάντευε κάτι τρομερό...

Ἄξαφνα, ἡ μητέρα εἶδε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ

μὲ δύναμι καὶ νὰ παρουσιάζεται στὸ κατῶφλι ὁ ἄντρας της. Ἐμπηξε τότε ἓνα τρομερὸ ξεφωνητὸ ἀγωνίας κι' ἔπεσε γονατιστὴ μπροστά του, μπλέκοντας ἱκετευτικὰ τὰ χέρια της;

— Συχώρεσέ με! τοῦ ψιθύρισε... Μὴ μὲ σκοτώσῃς...

Ὁ Τιμπὸρ δὲν κατάλαβε στὴν ἀρχὴ τί ἐννοοῦσε ἡ γυναῖκά του. Τὸ μυαλό του ἦταν ζαλισμένο ἀπ' τὴν ὀλονύχτια δουλειά, ἀπ' τὸ θόρυβο τῶν μηχανῶν, ἀπ' τὸ κρασί.

Ἄξαφνα, ὅμως, κάποια ὑποψία πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀπ' τὸ μυαλό του. Ὄρμησε στὴ κούνια κι' ἔκανε ἀμέσως δυὸ βήματα πίσω... Οἱ καπνοὶ τῆς μέθης διαλύθηκαν στὴ στιγμή ἀπ' τὸ κεφάλι του...

— Παιδί μου!... Πετράκη μου! ὠλόλυξε...

Δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια του κι' ἄρχισαν νὰ κυλοῦνε πάνω στὸ χλωμὸ καὶ ζαρωμένο ἀπ' τὰ θάσανα, πρόσωπό του... Καὶ ὅταν γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε μπροστά του τὴ γυναῖκά του νὰ τὸν κυττάζῃ μὲ ἀφωρηστάσι ἱκεσίας, ἡ καρδιά του μάτωσε ἀπ' τὸν πόνο, βλέποντας τὴ θλίψι καὶ τὴ συντριβὴ τῆς συντρόφισσας τῆς ζωῆς του...

Τὴν πλησίασε τότε, ἔκατσε κι' ἐκεῖνος δίπλα της σὲ μιὰ καρέκλα, τὴν πῆρε στὴν ἀγκυλιά του καὶ χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά της, τῆς εἶπε μὲ λυγμούς...

— Κάνε κουράγιο, γυναῖκα... Ἀπ' τὸ Θεὸ ἦτανε... Δοξασμένο ἄς εἶνε τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Ἡ γυναῖκά του τὸν ἀγκάλιασε τότε καὶ κείνη παράφορα, τὸν κύτταξε στὰ μάτια μ' εὐγνωμοσύνη καὶ λατρεία καὶ τοῦ εἶπε φιλημάτων, σὰν τρελλή:

— Ναί, Τιμπὸρ μου... δοξασμένο ἄς εἶνε τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!... Δὲν κάνει ν' ἀπελπιζώμαστε... Νέοι εἴμαστε, θὰ κάνουμε κι' ἄλλα παιδιά. Φτάνει μονάχα νὰ εἴμαστε μονιασμένοι...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ

Μοναδικὸ στὸ εἶδος του εἶν' ἓνα γράμμα πού ἄφησε σὲ κάποια μαγεύρισα τοῦ Λονδίνου ἓνας λωποδύτης, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει γιὰ νὰ «γδύσῃ» τὸ σπίτι τῶν κυρίων της.

Ὁ λωποδύτης, στὴν περίπτωσι αὐτῆ, δὲν στάθηκε τυχερός: Ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ-τρία ἀσημένια κουταλάκια κι' ἓνα ἐπίχρυσο κύπελλο τοῦ παγωτοῦ πού βρῆκε στὴν κουζίνα, δὲν ὑπῆρχε τίποτα ἄλλο πολύτιμο νὰ κλέψῃ. Ὅταν δὲ ἀνοίξε τὸ φανάρι γιὰ κανένα ὀρεκτικό, ἡ δυσφορία του μεγάλωσε: Δὲν βρῆκε παρὰ τυρὶ καὶ ψωμί. Τότε λοιπὸν κάθησε κι' ἔγραψε στὴ μαγεύρισα τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Γλυκεῖά νύμφη τῆς κουζίνας, ἡ καρδιά μου αἰμάσσει ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὰ... ἀσημένια σου κουταλάκια καὶ τὸ καναδικό σου τυρὶ... Κι' ὅμως μοῦ φέρθηρες σκληρὰ, ἀπάνθρωπα καὶ δὲν μοῦ ἄφησες τίποτα νὰ φάω... Φαίνεται πὼς ἀγαπᾷς κανένα πόλισμαν καὶ τὰ δίνεις σ' αὐτὸν ὄλα... Ὡστόσο σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ κουταλάκια καὶ τὸ ἐπίχρυσο κύπελλο. Στὸ πορτοφολάκι σου βρῆκα μιὰ λίρα καὶ μερικὲς πέννες. Κρατᾷω τὴ λίρα καὶ τὶς πέννες καὶ σοῦ ἀφήνω τὸ... πορτοφάκι. Σὲ συμβουλεύω ν' ἀλλάξῃς ἀφεντικά γιατί εἶνε ταιγγοῦνηδες. Ἄν ἔχῃς σκοπὸ νὰ παντρευθῆς, ἔλα νὰ μὲ βρῆς ἔξω ἀπὸ τὸ ἵπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν, ἅποια μέρα θέλεις, ἀπὸ τὶς 12 ὠς τὴ μία. Σὲ φιλῶ καὶ θὰ σὲ ξαναεπισκεφθῶ.
Τὸ πουλάκι σου».

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ συκοφαντία μοιάζει μὲ τὴ φλόγα πού μαυρίζει ὅσα δὲν μπορεῖ νὰ κάψῃ.

* * *

Πές μου ποιὸν θαυμάζεις καὶ θὰ σοῦ πῶ ποιὸς εἶσαι.

* * *

Ὁ μόνος τρόπος νὰ ζῆ κανεὶς εἰρηνικά μὲ τοὺς γείτονas, εἶνε νὰ μὴν ἔχη γείτονas.

* * *

Μόνον ἐκεῖνοι πού δὲν ἔχουν τίποτε, εἶνε ἔτοιμοι νὰ μοιράσουν ἀδελφικά τὰ πάντα.

ἘΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΔΩΡΟ

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν του ἐκδόσεων ὁ «Μπουκέτο» ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ στοὺς ἀναγνώστας του — δωρεάν σχεδὸν — καὶ τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ «Ὁ Καπετάν Φάντασμα», τόμον ὀγκώδη ἐξ 649 σελίδων!...

Ὁ «Καπετάν Φάντασμα» θὰ διανέμεται μόνον εἰς τὰ γραφεῖα μας, μὲ 4 δελτία τοῦ «Μπουκέτου» καὶ 29 δραχμάs.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἐπαρχίων ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποκτήσουν τὸ ἀριστοῦργημα αὐτό, πρέπει νὰ μᾶs ἀποστείλουν δραχμάs 3 ἐπὶ πλέον διὰ τὰ ταχυδρομικά.